

skal gøres paa vore Formuer? Det forekommer mig i saa Henseende, at det Billede, som opstilles Side 7 i Flertallets Betænkning, giver et godt Overblik over, hvad det gælder i denne Sag. Det gælder jo her om at rokke ved Skatteværdier til et Beløb af ca. 10,500,000 Kr. Man rokker ved de faste Ejendomsskatter paa Landet til et Beløb af 6,476,000 Kr., ved Bygningssafgiften af samtlige Ejendomme hele Landet over til et Beløb af ca. 3,800,000 Kr., til Ligningsskatten i Kjøbenhavn og Købstæderne af ca. 215,000 Kr. Det bliver i alt ca. 10,500,000 Kr., som saaledes skifte Form, og i Stedet derfor sætter man, at Staten giver Afkald paa omtrent 1 Million Kr. Der lægges saaledes om paa Skatter til et Beløb af omtrent 5 Millioner Kr. Det er dem, som findes indsat i denne Oversigt over Ejendomsskylden af Landejendomme og andre Ejendomme, der beregnes til 1,956,000 Kr. Det, jeg hidtil har talt om, er, om der er nogen særlig Opfordring til nu i Øjeblikket at ombytte dermed, hvad vi nu have af faste Ejendomsskatter og indføre disse ny Skatter. Men forud for denne sidste Historie staar: „i alt Formue- og Indkomstskat . . . 4,982,000 Kr.“ Det er en Formue- og Indkomstskat paa omtrent 5 Millioner, som det gælder om at lægge paa hidtil skattefri Indtægter. Det er om den, at Mindretallet fastholder det Standpunkt, Landstinget hidtil har indtaget i denne Sag, at lægge en ensartet Indkomstskat paa alle, saa at alle Skatter beregnes paa samme Vis. Hvad opstiller nu Flertallet i Stedet derfor? De Herrer kunne bedst af dette brogede Billede her i Flertallets Forslag se, hvorledes Flertallet for at komme til disse ca. 5 Mill. Kr. maa beskatte paa forskellig Vis. Paa en Maade de i faste Ejendomme anbragte Prioriteter, paa en anden Maade de faste Ejendomme, paa en tredje Udbyttet af Skibe, paa en fjerde Udbyttet af Kapital og paa en femte af personligt Erhverv. Det er disse fem Poster, der sammenlagte blive til de ca. 5 Mill. Kr. Hvad er Grunden dertil? Hvorfor skal der paa dette Skatte-spørgsmaal laves disse forskellige Veje, hvorfor vil man paa dette Punkt ikke følge, hvad man hidtil har kæmpet for i Landstinget, og hvad man har været enig om med Folketinget — om end med visse Modifikationer i Henseende til Udførelsen, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende vedblivende maa fastholde. Men i Hovedsagen har man dog været enig om, at man ramte det rette ved denne Bestemmelse. Jeg forstaar derfor ikke denne

Forandring. Jeg skal lige saa lidt som den ærede foregaaende Taler gaa i Detailler, men jeg vilde dog gerne sige et Par Ord om nogle af disse Poster, og da først om det, jeg før kom til at berøre, nemlig om Retten til at trække Renten fra, naar en Debitor skal betale sin Prioritet. Kan han saa trække Renten fra, naar han selv har udredet Skatten, og skal han saa have det godtgjort i Rentebetaling? Hvad vil det sige? Lad os tage en Kapital paa 8,000 Kr., hvoraf en Mand skylder 5 pCt. i Rente, hvilket bliver 400 Kr. Naar han nu kommer og betaler disse 400 Kr., skal han have Lov til at fradrage deri 2 pCt., som vedkommende Kreditor skal betale i Skat af de 400 Kr., d. v. s. han betaler kun Kreditor 392 Kr., da han har maattet udrede Formue- og Indkomstskat paa Kreditors Vegne. Nu staar der i Loven, at enhver Vedtagelse, der strider mod denne Ordning, og som vilde føre til en Omgaaen af samme, er ugyldig, men nu spørger jeg, hvad er til Hinder for, at Kreditor siger: For Fremtiden vil jeg have 5,1 pCt. af min Kapital. Naar dette sker, skal Debitor betale 408 Kr. i Stedet for hidtil 400 Kr. Derfra trækkes 8 Kr. som betalt i Indkomstskat af Debitor, og saa faar Kreditor sine 400 Kr., hvis han ikke gaar hen og siger: det er nemmere for mig, naar vi afrunde Renten og gøre denne Tiendedel til et mere brugeligt Tal, saaledes at jeg i Fremtiden faar 5 $\frac{1}{4}$ pCt. af min Kapital, hvilket vil sige, at du i Fremtiden skal betale 420 Kr., og derfra kan saa trækkes som Godtgørelse for den betalte Indkomstskat 8 Kr. 40 Ø., saa bliver det 411 Kr. 60 Ø., medens du ellers kunde være sluppet med 400 Kr. Saaledes ere Forholdene lige over for de private Pant-havere og deres Debitorer, og jeg skulde tro, at det vilde gaa paa en lignende Maade i andre Forhold, saaledes at det blev den ulykkelige Debitor, der kom til at betale Skatten uden at faa den behørig godtgjort fra Kreditors Side. Ved Siden af dette kommer hele Apparatet med Kreditforeningsobligationer og Kreditforeningernes Rente. Det er saa vanskeligt og vidtløftigt, at jeg ikke tror, det vil vække Glæde her i Landet. Alt dette gør, at man i Stedet for at blive ved, hvad vi hidtil have haft, simpelt hen lægger en ensartet Indkomstskat paa hele vor Befolkning.

Jeg tror, at jeg har Ret, naar jeg siger, at den ny Nationaløkonomi foretrækker Indkomstskatten fremfor Indkomstkildebeskatningen. Og naar man her